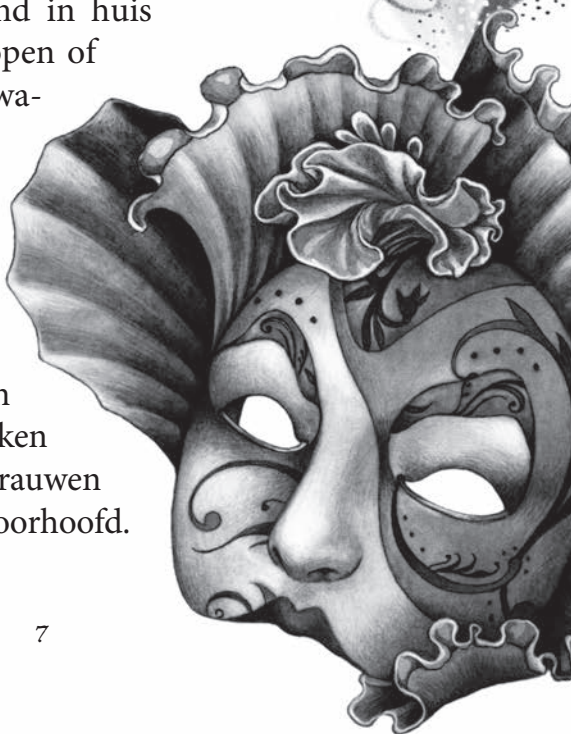

1

Stilte vulde de hal. Het was een kille, donkere stilte, zoals je die alleen kende van leegstaande huizen. Nergens brandde licht en aan de geur van stof en bedompte lucht kon je ruiken dat er al dagenlang niemand in huis een deur of een raam open of dicht had gedaan. We waren hier alleen.

En we waren te laat.

Naast mij haalde Mats diep adem, want hij dacht duidelijk hetzelfde. Ik draaide me om naar Daan en Bonsky en probeerde iets op te maken uit hun gefronste wenkbrauwen en de rimpels op hun voorhoofd.

Voor ik mijn mond kon opendoen om hen iets toe te fluisteren, hield Bonsky zijn kaarsrechte wijsvinger voor zijn lippen.

Zonder dat zijn schoenzolen ook maar het geringste geluidje maakten, liep hij langzaam naar de trap in de hal. Anders dan ik verwachtte, liep Bonsky niet de trap op, maar ging hij rechtsaf de salon binnen, waar Syrell de Richemont nog maar een paar maanden geleden zijn geurenmuseum had gehuisvest. Met tierelantijntjes versierde parfumflesjes stonden in rijen achter het glas van de vitrines opgesteld. Bij de herinnering aan mijn laatste bezoek aan deze kamer voelde ik een steek in mijn maag. Nog niet zo heel lang geleden had Elodie mij hier de Onderdanige Wolk toegediend en mij in een van haar marionetten veranderd.

Bonsky gebaarde ons dat we moesten blijven staan. Zoals altijd zei deze reus daarbij geen woord, maar dat hoefde ook niet. We kenden zijn stalen gezicht goed genoeg. Tegelijkertijd herinnerden zijn lengte en zijn donkere jas, die tot de vloer reikte, me er nog steeds aan terughoudend te zijn. Zelfs al wist ik dat Bonsky volledig aan onze kant stond.

Ik keek om me heen. De geur van muffe aarde, die vroeger overal in het Eeuwig Verblijf had gehangen, drong gelukkig nog maar zwakjes tot me door. Sinds de familie De Richemont hier niet meer woonde, leek de geur langzaam weg te trekken.

Nou was ik al behoorlijk misselijk, maar dat lag vooral aan de Geur van Elke Plaats – Daans reisgeur, die ons rechtstreeks van ons eigen huis hiernaartoe

had gebracht. In het begin had ik het een waanzinnig idee gevonden dat Daan maar een flesje hoefde open te maken en we in een paar minuten konden zijn waar we naartoe wilden. Helaas werden de bijwerkingen erger naarmate je er vaker gebruik van maakte. Ook al bestonden ze alleen uit misselijkheid en hoofdpijn, als je een paar reizen achter elkaar had gemaakt, was het bijna niet meer uit te houden.

Muisstil sloop Bonsky langs de vitrines. Het was een vreemd gezicht, zo'n enorme kerel die zich zo vederlicht bewoog. Bovendien leek Bonsky hier beter de weg te weten dan ik had verwacht. Maar zo verbazingwekkend was dat ook weer niet. Bonsky was een gesloten boek. Niemand van ons wist veel van hem, behalve misschien Daan en Willem. We hadden geen idee waar Bonsky vandaan kwam, waar en hoe hij woonde, wat er in hem omging. Hij was vanaf het begin een raadsel. Toch vertrouwde ik hem blind.

'Wat is er mis?' fluisterde Mats tegen Bonsky, en daarmee verbrak hij als eerste de gespannen stilte.

Bonsky gaf geen antwoord, maar bleef even stokstijf staan. Hij leek zeker te willen weten dat er echt niemand anders was dan alleen wij. Ten slotte knikte hij naar de andere deur die toegang bood tot de salon, en wierp ons een blik toe alsof we meteen zouden moeten begrijpen wat hij wilde zeggen.

'Daar waren we al bang voor,' hoorde ik Daan achter me zeggen. Ik bleef staan waar ik stond en keek toe terwijl hij langzaam op Bonsky af liep en ondertussen zijn bril rechtzette. 'Edgar is hier niet meer, maar hij

heeft ons zeker verwacht.’ Hij wees naar de vloer, waar ik niets kon ontdekken. Ook Mats keek me geïrriteerd aan.

Ik zakte door mijn knieën om beter te kunnen zien... ja, daar!

‘Het is toch niet waar,’ zei ik zacht. Tussen de deurposten was op kniehoogte een vrijwel doorzichtig draadje gespannen.

‘Wat is er dan?’ vroeg Mats, en hij kwam dichterbij.

Ik pakte hem bij zijn arm om hem tegen te houden. ‘Edgar heeft een geurval gezet.’ Ik ging weer rechtop staan en keek Daan aan. ‘Wat voor een denkt u dat het is?’

De oude geurapotheker haalde een hand over zijn korte, witte haar. ‘Het lijkt me beter dat we daar voorlopig niet achter komen.’

Bonsky knielde neer bij het ene eind van het draadje en klapte een al even goed gecamoufleerd kistje open. Daarin zat een ondoorzichtig flesje, zonder etiket, dat naar alle waarschijnlijkheid met een of ander apotheekgeurtje was gevuld.

Het mechaniek dat aan het draadje vastzat, zag er behoorlijk ingewikkeld uit. Als je doorliep en het draadje brak, werd in het kistje de kurk uit een flesje getrokken. Voor je het besepte kwam de geur dan al naar buiten.

‘Wat een gemeen jong is het toch,’ zei Daan bij zichzelf. In zijn hoofd leek een draaimolen van zorgen rondjes te draaien en de rimpels in zijn voorhoofd werden nog dieper dan eerst. Hij had zijn handen in de

zakken van zijn bruine tweedjasje gestoken en liet zijn blik door de ruimte gaan. ‘Edgar moet zich echt heel lang en uitgebreid hebben voorbereid om dit allemaal in zo weinig tijd voor elkaar te krijgen.’

Daar sloeg Daan de spijker op de kop. Nauwelijks twee weken geleden was Edgar ons nog met zijn moeder Helene thuis komen opzoeken. Ik was zo aardig geweest om hem mee te nemen naar de magische apotheek en hem daar de geuren te laten zien en ik had echt gedacht dat ik hem daarmee een plezier had gedaan. Edgar was immers Willems kleinzoon, en Willem, de voormalige tuinman van Villa Evie, hoorde praktisch bij ons gezin. Dus Edgar dan toch ook?

Maar ik had me in hem vergist. Niet alleen had hij onze magische apotheek volledig overhoopgehaald en geplunderd, hij had ons ook in gevaar gebracht. En als je moest geloven wat hij achteraf allemaal zei, was dat pas het begin.

Terwijl Daan nog steeds met zijn hoofd stond te schudden, draaide Bonsky zich geluidloos om, zoals hij altijd deed, en liep het geurmuseum uit, terug naar de hal.

Daan zag eruit alsof hij zijn gedachten van zich af wilde schudden, voor hij ons toeknikte en met zich mee wenkte. ‘Blijf steeds vlak achter ons. Ik vrees dat Edgar nog meer verrassingen voor ons heeft verstopt. Wees alsjeblieft heel voorzichtig!’

Terwijl ik achter Bonsky en de anderen aan liep, had ik de pest in dat het niet was gelukt Edgar voor te zijn. Nu was hij ons niet alleen voor de tweede keer ont-

snapt, hij was ons keer op keer voor, en geen klein beetje ook. Na het geurentoernooi in Engeland hadden we bijna vier hele dagen naar Edgar gezocht voor we weer naar Villa Evie waren teruggekeerd. Intussen had Edgar kalmpjes geurvallen voor ons opgesteld en zich voorbereid op onze komst.

Ik wilde het liefst stampvoeten en hardop vloeken. Als ik nou niet zo veel tijd had verdaan met mijn Orakeldamp! Dan had die geur ons eerder kunnen verklappen dat we Edgar in het Eeuwig Verblijf moesten zoeken!

Maar ik had er veel te lang op moeten puzzelen, simpelweg omdat ik me amper kon concentreren. Ik was doodop van al het gedoe van de afgelopen dagen en van de onzekerheid over waar Edgar nou kon zitten. Bovendien maakte ik me zorgen om Ella en Raffael, die samen met ons aan het toernooi hadden meegedaan en nu in Edgars macht waren. Zou het wel goed met ze gaan? Hield Edgar die twee nog steeds in zijn macht met de Onderdanige Wolk?

Ook de lastige telefoontjes van school en hun vragen naar Mats en mij putten me langzaam uit. En dus was ik er vrijwel zeker van dat ik zelfs geen laatste sprankje energie meer had om een nieuwe geur te ontwikkelen.

Maar net toen ik het wilde opgeven, was ik in Daans oude bloemenverzameling op een stoffige glazen bo-kaal met gedroogde paardenbloemen gestuit. Hoewel de bloemen al zo oud waren dat je hun vroegere gele kleur er nauwelijks nog aan kon afzien, viel er in mijn hoofd iets op zijn plaats. Ondanks het stof en de vele

jaren die de bloemetjes erop hadden zitten, verspreidden ze nog een heel flauw waarneembare geur – precies zo bescheiden als een goede spion.

En zo was ik er eindelijk achter gekomen dat je van een aftreksel van verse klimop, paardenbloemen, een drupje bosanemoonolie en nog wat bestanddelen een soort spionagegeur kon maken.

Nog steeds boos op mezelf sloop ik achter de anderen aan door de gangen van het Eeuwig Verblijf. Ik probeerde me weer te concentreren terwijl ik mijn blik over metershoge schilderijen, beelden en verguld pleisterwerk liet gaan. En hoewel de vloer zeker weten al lang niet meer was geboend, glansde hij toch als nieuw.

Daan liep nu voorop. Steeds weer ontdekten we bijna onzichtbare geurvallen van Edgar, waar ik twee keer met open ogen in zou zijn gelopen als Bonsky me niet op het laatste moment had vastgepakt. Edgar had zijn vallen echt heel goed gecamoufleerd.

‘Moeten we er niet een laten afgaan?’ stelde ik voor. ‘Misschien kunnen die vallen ons wel iets verklappen... over een ongewild geurspoor of zo.’

Daan bleef zo plotseling staan dat ik bijna tegen hem op botste. ‘Er is een kleine kans dat ons dat verder helpt. Maar dat is maar een piepklein kansje vergeleken met het allesbehalve kleine risico dat we daarmee lopen.’ Met half toegeknepen ogen keek hij me aan. ‘We moeten nu ontzettend voorzichtig zijn, Lucie! Edgar is nog steeds niet zomaar te peilen.’

‘Het was maar een idee,’ mompelde ik. ‘We doen

tenslotte de hele tijd al niets anders dan achter Edgar aan lopen en doen wat hij toch al van ons verwacht.'

Ik zuchtte alleen maar toen Daan me een afkeurende blik toewierp en ons met zich mee wenkte zonder verder op mijn voorstel in te gaan. Natuurlijk begreep ik wat hij bedoelde. Het was ook waanzin om met opzet een geurval te laten afgaan als je niet wist wat er zou gebeuren. Maar we moesten toch íéts doen! We konden ons toch niet wekenlang door Edgar van hot naar haar laten sturen alsof we Klein Duimpje waren! Ik beet op mijn tong en zei een tijdje niets meer.

Intussen liepen we door een gang op de eerste verdieping. Ik kreeg het koud en ik werd nog ongeduldiger omdat het licht het niet deed.

Daan deed de deur aan het eind van de gang open. De deur knarste en we bleven allemaal stokstijf staan, als standbeelden. Alleen Bonsky bekommerde zich niet om het gekraak dat de scharnieren veroorzaakten en liep voor ons uit de kamer in.

Voor een rij hoge ramen stond een bureau van donker hout te pronken. Dit was vast Syrell de Richemonts oude werkkamer.

'Uitstekend!' Daan wenkte ons naar het bureau. Met een glimlach keek hij naar mij. 'Natuurlijk had je gelijk, Lucie. We kunnen niet achter Edgar aan blijven lopen. Daarom heb ik zelf iets bedacht.' Hij legde zijn geurenkoffertje op het bureau en liet de twee ouderwetse slui-

tingen openspringen. Ik ging naast hem staan en bekeek de bontgekleurde, bruisende geurflesjes.

‘Laten we eens kijken wat hier, laten we zeggen... vier dagen geleden is gebeurd.’ Daan knipoogde, pakte een klein zachtroze, bubbelend flesje en hield het omhoog.

Dat flesje herkende ik meteen. Het was een van zijn Tijdverschuivende geuren, een geur die Hanne een keer stiekem in de magische apotheek had opengemaakt om iets uit het verleden beter te begrijpen. Gespannen keek ik Daan aan, terwijl hij langzaam de Geur van Alle Tijden ontkurkte. Heldere, roze wolken kwamen eruit en omgaven ons. Ik kreeg de geur van vlier in mijn neus. Een paar tellen lang moest ik mijn ogen dichtdoen om de afzonderlijke geurnoten in te ademen en op me in te laten werken.

Toen hoorde ik de stemmen van de mensen die hier nog niet zo lang geleden moesten zijn geweest. Ik deed mijn ogen open en keek recht in het gezicht van Edgar zelf, dat flikkerde als een onscherp filmbeeld. Het was precies zoals de vorige keer, toen Hanne het flesje had opengemaakt. Ook Edgar zag er net zo uit als drie weken geleden, toen ik nog dacht dat hij een vriend van me was. Zijn hoekige, door donkere lokken omgeven gezicht zag er volwassen uit en straalde nog sterker die zelfverzekerdheid uit waarvan ik tijdens het toernooi al kippenviel had gekregen.

‘De voorbereidingen zijn getroffen,’ drong Edgars stem tot me door, terwijl hij half doorzichtig achteroverleunde in de stoel achter het bureau. Hij sloeg een

boek dicht, schoof het opzij en keek toen langs me heen achter me. Daar hoorde ik iets of iemand bewegen. Meteen draaide ik me om en zag een andere half doorzichtige man naar het bureau toe lopen. Daan deed een stap achteruit, zodat de flikkerende verschijning niet als een spook door hem heen liep.

De man was nog jong. Hij droeg een spijkerbroek en een poloshirt in plaats van een personeelsuniform, al had ik kunnen zweren dat hij een van de vroegere bedienden van het Eeuwig Verblijf was. Toch hield hij net als voorheen een dienblad voor zich met een flesje erop. Hij zette het voor Edgar op het glanzende hout van het bureau, vlak naast Daans geurenkoffertje.

Edgar liet een tevreden geluid horen en pakte het flesje vast. Ik vroeg me af wat voor geur het zou zijn, maar had eerlijk gezegd geen flauw idee. Het flesje zag er eigenaardig uit. Door het geflikker kon ik niet eens zien of de vloeistof een donkerblauwe, een grijze of een bruine kleur had. Ik keek Daan van opzij aan, maar die vertrok geen spier en keek geconcentreerd naar het tafereel voor ons.

De flikkerende Edgar hield het flesje omhoog in het licht. ‘Het is gelukt. Nu hoeven we alleen nog...’

Hij maakte zijn zin niet af. Ik kromp in elkaar van schrik toen een geurwolk opeens Edgars half doorzichtige beeld opslokte en alles in rook opging. Een paar tellen lang hoorden en zagen we niets meer, tot de geurwolk weer was vervlogen en het flikkerende beeld voor ons verder bewoog – een tikje verschoven.

Wat was dát nou? Voor ik zelf een verklaring kon bedenken voor wat ik net had gezien, klonk Edgars stem weer door de kamer.

‘Onze nieuwe tijdrekening kan beginnen. Alles zal eindelijk veranderen. Alles!’ Met een zwaai kwam hij overeind en liep om het bureau heen. ‘Vooruit. We breken hier op. Laat de anderen weten dat het Verblijf leeg moet worden achtergelaten. Ik zal in de tussentijd alle voorbereidingen treffen. Goed werk, trouwens!’ In het voorbijgaan klopte Edgar de jongeman met het dienblad op zijn schouder. Meteen verscheen er een vreemde uitdrukking op het gezicht van de jongen. Een uitdrukking als van een klein kind dat ergens om geprezen wordt. De jongen leek wel uit elkaar te klappen van trots bij Edgars compliment.

Bij de deur draaide Edgar zich nog even om en richtte zijn blik precies op de plek waar ik stond. Ik had bijna het gevoel dat hij me zag staan, maar dat was natuurlijk een idioot idee. Edgar was niet echt in de kamer, we zagen alleen stukjes herinnering.

‘Zorg ervoor dat alles volkomen schoon is. Ik weet zeker dat onze vrienden hier straks komen binnenvallen en we willen niet dat ze hier iets vinden wat ze niet aangaat, toch?’

Edgar glimlachte. Hij knipoogde zelfs – nog steeds terwijl hij mijn kant op keek. En toen, heel langzaam, loste zijn beeltenis op in de mist, alsof hij er nooit was geweest.